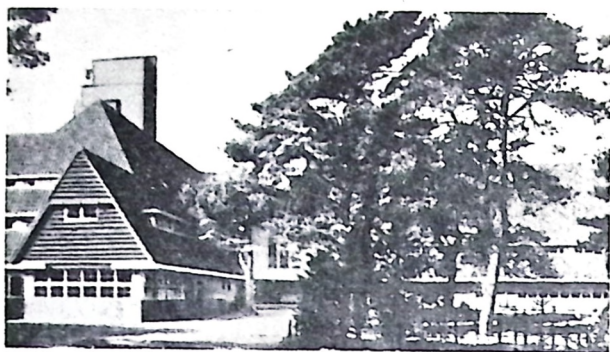

Pige- sneiderne

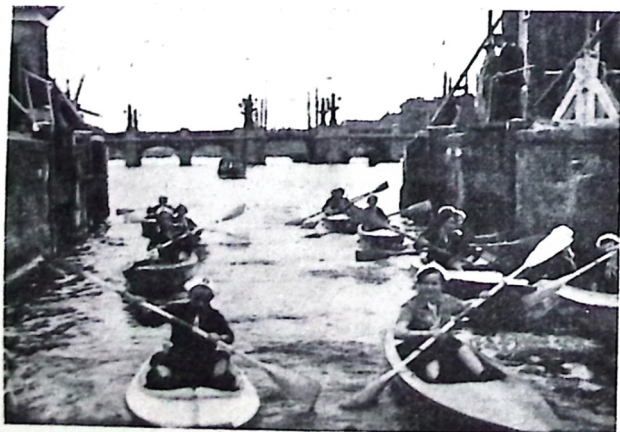
Den femtende VERDENSKONFERENCE

Over disse linjer ser I billedet af Woudschoten i Holland, hvor 27 landes repræsentanter i slutningen af august mødtes til den femtende verdenskonference.

Det var en stor og vældig oplevelse for os fire danskere, 2 grønne og 2 blå, at være med! Man lærer så meget i samværet med så mange kloge mennesker fra hele verden. Man får bekræftet, at man hører med i en verdensbevægelse, og et og andet derhjemme får man et nyt og friskt syn på.

Da selve forhandlingerne kun vil virke trættende på jer, skal jeg nøjes med at berette, at de hollandske spejdere var meget imponerende værtinder. De gjorde alt, hvad de kunne, for at vi skulle få et indtryk af deres land og dets egenart, og også for, at vi skulle få et indtryk af hollandsk spejdersports standard.

Vi havde lejlighed til at se meget spejderarbejde, bl. a. gav søspejderne opvisning for os, og omkring Buitenzorg, deres hovedcentrum, var der arrangeret lejre, hvor verdenskonferencens medlemmer var delt ud som gæster, så vi var en 8 stykker hvert sted, og det havde vi meget ud

af; vi fortalte spejderne om arbejdet hjemme hos os selv og udvekslede gaver med dem.

Konferencen var særlig ærefuld for Danmark, fordi vores bestyrelsesformand, fru Sybille Bruun, i år var dirigent for den store og meget forskelligartet sammensatte forsamling, og det gjorde fru Bruun med så stor dygtighed, at det ikke kom som nogen overraskelse, at fru Bruun ved afstemningen med stort flertal valgtes ind i verdenskomitéen, som varetager verdenspig-spejderbevægelsens interesser i den nu tre-årige periode mellem konferencerne. Det er første gang, vi har en repræsentant fra Danmark i komitéen. Den svenske spejderchef, grevinde Estelle Bernadotte af Wisborg, har allerede siddet der i flere år, og ydermere er nu også den finske spejderchef, Helvi Sipilä, valgt som suppleant, så Skandinavien er fint repræsenteret.

Jeg skal hilse jer alle på det varmeste fra de hollandske spejdere, jeg har mødt og er blevet venner med!

Spejderchefen

Vi læser i Aftenberlingen d. 16. september 1954, at der i 1957 skal afholdes ikke mindre end 3 verdenspig-spejderlejre i anledning af 100-året for lord Baden-Powells fødsel.

★ ★ ★

Løyer har igen i år været træner på Our Chalet ved en Juliette Low-samling.

★ ★ ★

Korpssekretær Birte Guldmann har fået tilbudt et morsomt job i U. S. A. som en slags rejsende instruktør i lejr-sport. Gulle rejser midt i oktober.

★ ★ ★

Københavns distrikt holder åbent hus hver anden tirsdag i Pigespejderhuset, Lundsgade 6, for store provins-spejdere.

★ ★ ★

Spejdere over 18 år, som har lyst til at synge, skal være hjertelig velkomne i „Roverkoret“. Vi tror det vil blive en opgave, der morer jer, da vi har det vældig hyggeligt og fornøjeligt.

Koret er fælles for de fire spejderkorps, og der holdes møde hver anden mandag kl. 20 på Sct. Knuds Skole., Stenosgade 4.

Tilmeldelse bedes givet til div.ass. Inge Petersen, Gl. Kongevej 9, V., Vester 1152x, eller til korets leder Michael Hauser, Hellerup 291.

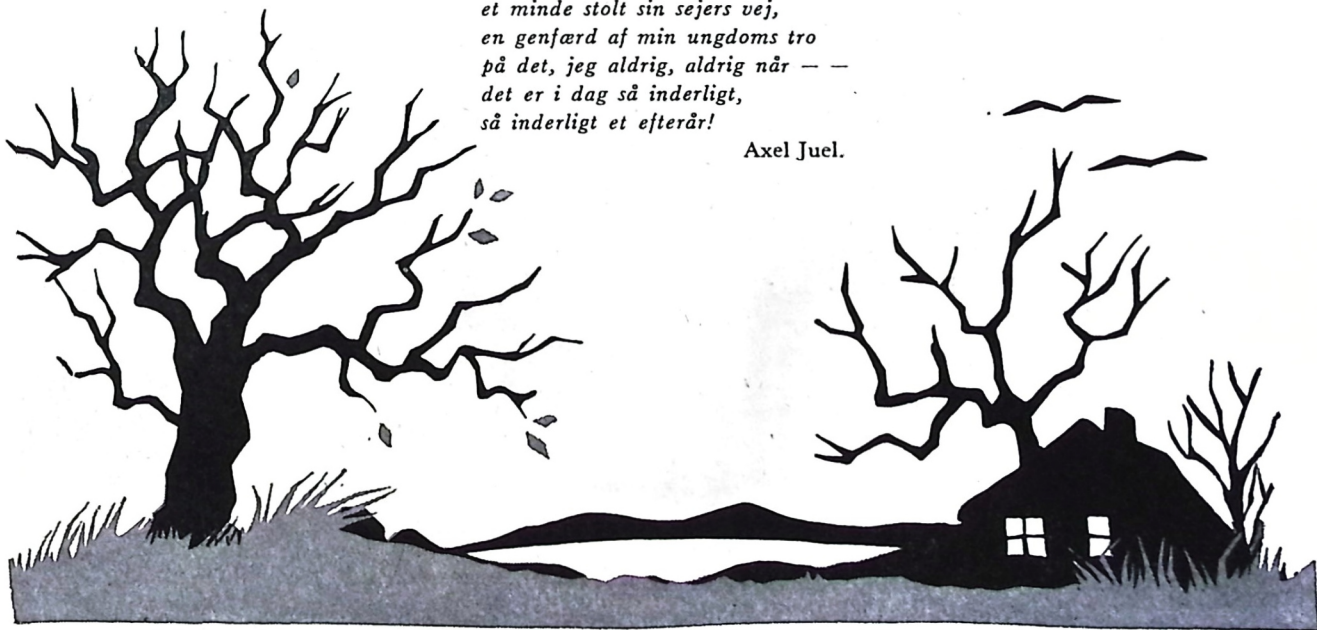
Det er i dag så inderligt,
 så inderligt et efterår,
 blandt solublå skyer solen står
 og skinner koldt som falmet guld;
 den ramme duft imod mig slår
 af vissent lov i regntung muld,
 og groftekantens gule græs
 er som et vådt og fattigt hår —
 men se, se somrens genfærd går
 usynligt, stolt sin sejers vej!
 Det er i dag så inderligt,
 så inderligt et efterår.

EFTER- ÅR

Hvor aftenstille, morgenklart,
 hvor vidtstrakt og hvor goldt og bart —
 fjernt fra en furet ager
 sig letter nogle krager;
 og om hvert stråtækt hus og gård
 en lille skare træer står
 og strækker så alene
 mod himlen deres grene.
 Se, nu er jorden rejseklædt,
 nu har den glemt sin farvepragt —
 åh, dette er mit hjertes dragt!
 I muld de minder hviler,
 mens endnu solen smiler!

Det er mig, som jeg dybt forstår
 al livets færd og livets kår,
 jeg drages af, jeg ved ej hvad,
 jeg bli'r så sært urolig glad,
 som rakte gode venner
 imod mig deres hænder;
 thi i mit eget hjerte går
 et minde stolt sin sejers vej,
 en genfærd af min ungdoms tro
 på det, jeg aldrig, aldrig når —
 det er i dag så inderligt,
 så inderligt et efterår!

Axel Juel.

Oktober står for døren, og det er ved at blive efterår. Dagens længde aftager i løbet af måneden med $2\frac{1}{4}$ time, luftens middelvarme er ca. 8° , mens der i juli er 16° , og nattefrost indtræffer hyppigere end i den foregående måned. Det er derfor intet under, at naturen forbereder sig på den tilstundende vinter: Skoven falmer, og de sidste trækfuglearter forlader landet.

Fuglenes efterårstræk begyndte allerede i august. Da rejste *gøg* og *nattergal* og forskellige arter af *vadefugle* (rødben, spove o. a.). Senere fulgte *storken* og *sva-len*, og i løbet af oktober følger *stæren* efter. Endnu kan I i begyndelsen af måneden se store flokke af stære strejfe om over marker eller langs hegn, for det gælder jo om at få smagt på hyldebærrene, inden man skal rejse bort.

Skoven falmer. — Det ses først langs skovbrynet, senere dybere inde, og et væld af farver: grønt, rødt, rust, brunt og gyldent, møder øjet, når man en klar oktoberdag er på travetur. Træer og buske i skovbryn og hegn står med modne frugter. Rønnens røde bær og rosernes hyben kender I; men ved I, at hvidtjørnen også har røde frugter, der sidder samlede i små buketter.

Måske vil I nu ved efterårstid lægge mærke til andre buske med røde frugter. En af dem er *benved*. Om foråret er den kun lidt iøjnefaldende med sine smalle, olivengrønne blade og grønliggule blomster, men ved efterårstid tiltrækker de røde, hængende frugter uvilkårligt ens opmærksomhed. Når frugten er moden, kommer de orangerfarvede frø til syne, og prøver I at skære et frø over, får I øje på en grøn kim. (Af hensyn til spejdere i Vest- og Nordjylland må det bemærkes, at benved ikke træffes i de jyske hedekrater, og at den mangler som vildtvoksende plante nord for Limfjorden.)

Ind imellem buskene med de røde bær pynter *slåen* op med sine blåduggede frugter og *brombærrankerne* med de blanke, sorte bær.

Prøv på jeres oktoberture at samle så mange forskellige frugter af træer og buske som muligt; bestem dem og find ud af, hvilke der hører hjemme i skoven, hvilke langs hegn og gærder og hvilke nær menneskers boliger.

Mulle.

Egernpatruljen...

VI

Sådan gør man, når man er spejder...

Det vigtigste er ikke, om spejderne i jeres patruljer tager så og så mange prøver og duellighedstegn — det vigtigste er, om I kan give spejderne den rigtige opdragelse og få dem til at forstå, hvad det vil sige at være rigtig spejder.... sådan havde TP's ord lydt til et foremøde. Prik spekulerede meget over det, for hun kunne ikke rigtig forstå, at hun skulle være med til at opdrage sine spejderkammerater. Opdrage, det var noget, der tilkom de voksne: lærerinden i skolen, far og mor derhjemme — hvis hun begyndte at opdrage på sine patruljekammerater, ville de jo blot le ad hende og synes, hun var dum og måske storsnudet. Nej, aldrig skulle nogen få hende til det...

Se, det var før sommerlejren, at Prik tænkte sådan. Hun havde nok for lejren sagt til patruljen, at det gik strengt til, og at alle måtte være lydige og rette sig efter lejrreglementet, men det var alligevel svært for de små, der var med i lejr for første gang, at forstå det. Prik kan ikke lade være med at tænke på den første aften i lejren, hvor vanskeligt det var at få „Egerne“ til at tie stille efter „Tapto“, hvordan hun skyndsomt måtte belære Puk om at slukke lommelygten og lægge bolcheposen væk. Og det var også nødvendigt at tale strengt til Gitte, som blev ved med at drille Lis. Næste morgen, da reveillen lød, var det ligeså svært at få liv i patruljen, som allerhelst ville „sove lidt endnu“, men Prik fik dem rask ud af poserne med et gemytligt: „I er jo i lejr — så kan I ikke ligge og snue længe om morgenen.“

„Husk, I er i lejr“, var en sætning, „Egerne“ ofte horte i de følgende dage. Efterhånden begyndte de at forstå, at en del ting, som godt kunne lade sig gøre i det civile liv, var ganske utænkeligt i en lejr. Man kan ikke bede om at få noget andet til middag, selv om roget makrel er noget af det værste, man ved. Man kan heller ikke gå i vandet, når man er sendt ud for at samle brænde, og man kan ikke gemme sig på „Trine“, når man er sat til at skure gryder. Det var ganske vist lidt svært for dem, der var lidt dovne af naturen, men da det gik op for dem, at de ikke kunne slippe udenom, fandt de på selv at tilbyde deres hjælp — og inden længe lød det villigt fra Kit: „Skal jeg hente mælk?“ — eller fra Vips: „Nu skal jeg passe bålet, for Gitte har hovedpine“. — Og som nu til sidst, da lejren var ved at være forbi, og patruljen kom til Prik med et forslag om at lave en lille ting til lejrchefen som tak for lejren. Den lille overraskelse kom til at bestå af en kurv lavet af friske grene, fyldt med skovhindbær og pyntet med blomster og grønne blade.

(Fortsættes side 118)

Da mange spejdere synger »Spejdere er vi« med en ikke helt ren tone, bringer vi her noderne

Eneret for Det danske Pigespejderkorps

W. From-Larsen

maestoso

f

rit.

f

rit.

Jeg vil gerne svare Knallert, som skriver om spejderes solderi. Jeg synes ikke, spejdere er værre eller anderledes end andre børn med at solde. Og hvorfor skulle de ikke have lov til det? Det er da kun rart efter en tur, der var varm og lang, at spise en isspind, og hvis man bruger sine egne lomme penge til det, kan jeg ikke se, at det kommer nogen andre ved. Vi ved jo da selv, hvad vi har råd til, og hvad vi ikke kan tillade os.

Hilsen fra en københavner

Det er udmærket, at Knallert har rejst spørgsmålet om at solde. Jeg har selv også været forarget over, at der soldes så meget. Hjemme hos os, hvor vi er mange børn, har vi ikke så mange lomme penge, og så falder det væk af sig selv. I troppen og i patruljen har vi altid gjort sådan, at det aldrig var en enkelt, der slikkede, men skulle der en enkelt gang noget slikkeri til, så splejsede vi, og der var ingen, der skelede til, om een gav mere til det fælles slikkeri end andre, eller om nogen, som det tit er tilfældet, ingen solde penge har. Jeg tror også, den form for slikkeri giver bedre fornemmelse af fællesskab og af at tænke på andre.

Må jeg lige i den sammenhæng føje til, at jeg tror også, det er vigtigt, at det er noget, man finder ud af i fællesskab, og at det ikke er noget, man kommanderes til.

Venlig hilsen fra Birgitte

Jeg synes også, at der er for meget med at solde på ture, og jeg bliver som Knallert ked af at se spejdere i alle kulører ved alle iskageboder om søndagen og i sommerlejrperioden på spejdeture, og at der altid skal gnaskes bolcher. For slet ikke at tale om tyggegummi.

Korpsen skulle forbyde spejdere i uniform at slikke.

Grethe Sørensen, ptrf.

Grethe skriver om tyggekummiet, og må jeg lige have lov at føje et par kommentarer til det. Om tyggegummi er sundt for tyggemusklene og tænderne, ved jeg ikke, og om det kvikker bestandig, ved jeg heller ikke. Men jeg ved, at det ser uskønt ud, når børn og unge mennesker gnasker tyggegummi med hele overkroppen og smasker det med velbehag, så det høres langt væk i sporvogne og på gadehjørner. Og jeg ved, at det er direkte uhøfligt at tygge gummi lige op i hovedet på voksne mennesker, man

taler med. For nylig var jeg til en meget stor fest, hvor korpsene skiftedes til på et meget fremtrædende sted af en tribune at holde fanevagt. Jeg frydede mig, da mit korps's repræsentanter trådte op, reglementerede, velbørstede med blanke sko o. s. v. Men helhedsindtrykket svækkedes snart, da pludselig deres ansigter fortrak sig i grimacer og rynker og Sgt. Veitsdans, fordi de, oh ve! viste deres respekt for flaget ved at holde æresvagt smaskende og gumlende.

Det står ikke i fanereglementet, at man ikke må tygge tyggegummi, ligesom der ikke står, at man ikke må møde med slikkepinde, cigaretter eller grønlake negle. Det er den slags, man forudsætter, at også unge mennesker har takt nok til at vide.

Den gamle redaktør

Er der et par seniorspejdere, helst i Hellerup-Gentofte, der vil være med i en patrulje? Vi skal have møde hver fjortende dag og en tur om måneden, mere kan vi ikke nå. Vi skal være en slags bladpatrulje, der hjælper min mor med at samle stof, med at illustrere, og med at vurdere de ting, der sendes ind. Men vi skal også lave så meget andet, som vi kan nå. Redaktøren er en slags patruljefører for os. Vi, der har sluttet os sammen, er skolesøgende på 1. G.-stadiet.

Hilsen Susanne Hermann

Boganmeldelser

Jesper Ewald: „I kamp med livet!“ Gyldendal.

En mægtig god bog. Den handler om en dreng ved navn Henrik, som er på et opdragelseshjem. Der får han to venner, som han sent vil glemme, nemlig en mand ved navn Olsen og en ung pige, der hedder Kirsten. De to hjælper ham gennem de værste opgaver i livet. Han har fået en dårlig plads i samfundet, men ved hjælp af sin ærlighed bliver han lidt efter lidt hjulpet til rette.

Viola Wahlstedt: „Rejs alene, Eva.“ Gyldendal.

En af de bedste ungpigebøger, der endnu er forfattet. Den handler som sagt om Eva. Hun tager til Frankrig for at besøge sin søsters forlovede, men bliver overvældet af al den snavs og ilde lugt, der udbreder sig dér. Hun er fortvivlet og søger ud til en ven. Der forstøver hun sit ben, men ved hjælp af det oplever hun en mængde.

Bogen slutter rigtigt og glimrende.

Lotte

Brugt montyuniform, st. 40-42, sælges billigt.

K. Norgaard,
Mariehøjvej 7¹

Gl. Holte pr. Holte. Tlf. Trørød 391.

Nu falder bladene, og aftnerne bliver lange...

BLIVER DET ET LÆSEÅR I ÅR?

Lige så snart skolerne begyndte undervisningen efter sommerferien, strømmede børnene til reolerne på børnebiblioteket.

Hvad ville de have fat i? Hvilke bøger ville de læse? Endnu var der så megen feriestemning tilbage, at det først var skønlitteraturen — romanerne — de spurgte efter.

De ville skynde sig at få læst nogle af de ældre bøger, inden de nye vil vrimle ind i efteråret.

Først var der „Sysser“-bøgerne af Astrid Hald Frederiksen, der handler om „blå spejdere“ ligesom Annesofie Hermanns „Akelpatruljen“. Dernæst var det „Irene“-bøgerne af Th. Holm, de ville have fat i. Der er 5 „Irene“-bøger. De handler om en jødepiges triste og muntre oplevelser før, under og efter krigen dels i Tyskland, dels i Danmark. „En ung piges dagbog“ af Anne Frank handler også om krigen. Den er fra Hollands besættelse og er meget gribende. Den ender sørgeligt, da Anne dør af alle de strabadser, hun har måttet igennem.

Alle, der interesserer sig for sygeplejeuddannelsen, vil læse „Sue“-bøgerne „Piger i blåt, i hvidt og i gråt“ og „Gift med lægen“. De giver et glimrende billede af sygeplejersker og deres arbejde. Har du læst „Tude-Marie“-bøgerne? De er sjove. Man kan ikke lade være at le ad uheldige Tude-Marie, men man kommer til at holde af hende og græder med hende, når det går hende ilde.

Den drengebogsforfatter, der har skrevet flest drengebøger, Chr. Westergaard, har også skrevet nogle gode pigebøger. Kender du „Erik og Misse“, „Mads Tumling“ og „Strandens børn“? eller „Sonja“-bøgerne, som nok er værd at stifte bekendtskab med.

Den lange serie af Liza Tetzner om „Børnene fra nr. 67“ tæller nu 9 bind, de er næsten aldrig hjemme på hylderne. Har man læst „Erwin i Lapland“ og „Børnene på øen“, må man også læse alle de andre. „Børnene på øen“ er en robinsonade, det vil sige en bog, der handler om folk, der lige som Robinson Kruse strandede på en øde ø. Her er det en del af børnene fra nr. 67 i Berlin, der strander. De er flygtninge og kan ikke komme i havn, fordi ingen vil vide af dem. Det kan man læse om i „Skib uden havn“. De

må sejle fra det ene land til det andet og strandere til sidst på en fjern ø, hvor de er ved at omkomme af sult og tørst. Men de hjælper hinanden og reddes til sidst. I fortsættelserne „Mirjam i Amerika“, „Det nye forbund“ og „Da jeg kom tilbage“, og hvad de nu hedder allesammen, hører man om børnenes liv under den sidste del af krigen og efter krigen.

Lisa Tetzner har også skrevet „De sorte brødre“, der handler om skorstensfejdrendene i Milano, ih, hvor er den spændende!

Der er mange, der vil læse skolehistorier. „Singleton“-bøgerne af Louis de Geer kan nu købes igen, det har de ikke kunnet i flere år. Enid Blyton har skrevet om en pigekostskole i England i „Darrell“-bøgerne. Spørg efter flere skolehistorier, hvis du kan lide dem.

Er I historisk interesserede i din patrulje? Der er nogle interessante bøger f. eks. „Gut, en stenalderdreng“, „Bo, en bronzealderdreng“, en bog om livet i middelalderen og en om livet på Absalons tid.

Der er mange, der vil have strikkebøger eller nogle til at sy efter, eller mønstre til bast- og pedigrørflætning. Mange vil læse om børn, der er ude at rejse i fremmede lande.

Kender du „Metternes rejse“ til Spanien og Mallorca, hvor de oplever mange mærkelige ting — eller „Greven af Monte Christos ø“. Estrid Otts bøger må du ikke gå forbi, hun har skrevet om mange friske og kvikke piger.

Jeg kunne blive ved at nævne bøger, der spørges efter og læses meget. Men jeg vil slutte med et godt råd. Spørg dem, der ved besked med det, hvilke bøger, der er værd at læse. På biblioteket eller på skolebiblioteket er der altid nogen, der kan fortælle dig, hvilke bøger, du kan få noget ud af at læse, og hvilke, der er så gode, at du kan huske dem. De virkelig gode bøger husker man længe.

Og et råd endnu. Hvis I skal give bøger som gave, slå jer så sammen nogle stykker og køb en virkelig god bog i stedet for en af de helt billige. De bedste bøger er noget dyre, men er I flere om det, kan I være sikker på at give en værdifuld gave, når I vælger en god bog.

B. B.

EN LILLE DUM GÅS

II

(Historien, som er skrevet af D. F. Wilkin, og som begyndte i sidste nummer af bladet, sluttet denne gang.)

Mary gik gennem hullet i hækken for at begynde nedstigningen. Nedenfor stod Esmé med to andre piger. De fik øje på Mary og stod og iagttog hende, mens hun forsigtigt klatrede ned. Da hun så deres opadvendte ansigter, hændte der et eller andet inde i hende. For alverdens guld og grønne skove kunne hun ikke flytte en fod.

Hvad i alverden var der i vejen med hende? Med en kvalmende fornemmelse satte hun sig overst på skrænten. Al den generthed, elendighed hun havde følt, siden hun kom til denne skole vældede op i hende. Hun sad og rystede som et forskræmt barn.

Så så hun pludselig, at en kom op til hende. Det var Sue, der kravlede op med sikre bevægelser. Da hun kom op, greb hun Marys hånd. „Kom,“ sagde hun bare, „lad os komme ned, ellers kommer vi væk fra de andre.“

Mary tog sig sammen og fulgte ganske langsomt Sue ned ad den stejle sti. Da de kom ned stod Esmé stadig der med et par kammerater. Mary og Sue passerede dem uden et ord. Da de havde passeret, hørte man Esmés skingre stemme: „Jamen, kan I da ikke se, at det er rigtigt, som jeg har sagt, hun er en dum gås. Hun kan ikke en gang klatre ned ad den smule sti ved egen hjælp!“

Mary mærkede tårerne og hun blinkede rasende for at overvinde dem. Sue så ikke engang på hende. „Prøv på ikke at tænke så meget på Esmé,“ sagde hun og stirrede op i et stort egetræs krone, „hun er jo vanvittig populær, alting kommer så let til hende, så hun slet ikke ved, hvad det vil sige at være genert eller måske ulykkelig.“

Mary fandt sin stemme igen. „Du synes da også at trives her, at være lykkelig her,“ sagde hun.

„Å ja, nu. Men det var meget svært i begyndelsen. Mine forældre rejser meget til udlandet. Min fars arbejde gør, at de må rejse så meget. Men de synes, det er så vigtigt for mig at gå i skole i England. I ferierne er de her jo sjældent, og så er jeg hos en tante.“ Sue sukkede. „Jeg tror ærlig talt ikke, hun bryder sig ret meget om at have mig. Så du kan tænke dig, hvordan mit første semester var, mine forældre i Kina, og kun min tante at se hen til i ferierne.“

Det forstod Mary så godt. De gik videre i kammeratlig tavshed et par minutter, en tavshed, der pludselig blev brudt af en skingrende fløjten. Frk. Dearing var ved at samle klassen sammen til frokost. Efter the skyndte Sue sig til kricket, mens Mary gik til sin sædvanlige stille krog i læsesalen for at tænke over, hvad Sue havde betroet hende.

„Hvor må hun have hadet at komme her til Sct. Margaret's, når hun så meget hellere ville rejse med sine for-

ældre,“ tænkte hun, „men nu har hun jo arbejdet sig igennem det og synes at trives her. Hun har masser af venner og er med til alverden. Og så har hun kun en tante at se hen til at være sammen med i ferierne. I den henseende har jeg det jo så meget bedre.“

Da de var ved at gå i seng, kom Sue over til Mary. „I morgen eftermiddag har vi fri,“ sagde hun, „og så kan vi gå, hvorhen vi vil, — naturligvis inden for skolens grænser. Jeg har planer om at tage med Joyce og Pamela til Lady's Walk. Vil du med?“

To andre piger skulle også med. Genertheden var lige ved at få Mary til at sige nej, men hun tog sig sammen. „Mange tak,“ sagde hun, „det vil jeg meget gerne.“

Lady's Walk var en lang smal tarm af en skov, der løb fra landevejen over markerne og hen til en anden vej. Det var en passende tur, og mange interessante ting groede i den smalle skov, der ikke havde reelle veje, men igennem hvilken der førte et utal af stier eller snarere spor. De fire piger gik glade afsted på deres tur den næste eftermiddag. Mary var først genert stille, men snart fandt hun, at Joyce og Pamela også var søde piger som Sue, og at de gjorde sig umage for, at hun skal have det rart og føle sig hjemme blandt dem. De kom til tre gamle træstubbe, og Sue foreslog, at de skulle sætte sig ned et par minutter. Hun fiskede et par plader chokolade op af lommen.

„Mmmm! Flødechokolade!“ spandt Pamela, „du er vel nok en knag!“ Sue lo og smed den ene til hende. „Værsgo

— den er til dig og Joyce.“ Hun delte den anden midt over og gav Mary det halve. „Har du det rart?“ spurgte hun.

„Jeg har det dejligt,“ svarede Mary, „mange tak, Pamela har ret, du er en knag.“

De gnaskede alle tre chokolade i tavshed og tilfredshed. Da lød der midt ind i idyllen et skingrende skrig gennem skoven. Det var et skrig, der både fortalte om smerte og angst. Et øjeblik sad de alle fire målløse. Så hørte man stemmer, temmelig langt borte, men ivrige og forskrækkede.

Sue rejste sig. „Hvad i alverden kan der være i vejen?“ sagde hun, „vi må da vist hellere gå derhen og se, om der er noget, vi kan hjælpe med.“

De andre rejste sig også, og de begyndte at løbe. De løb og løb over den mossede undergrund, grene knækkede og knagede under deres rappe ben. Stemmerne var nu nærmere, og mellem træer og løv kunne de se to piger inde i den mere vildsomme del af underskoven. Mellem dem lå en tredie pige på jorden, det var Esmé. Hendes ansigt var fortrukket af smerte.

Pamela kom først hen til dem. „Hvad i himlens navn er der i vejen?“ råbte hun, „kan vi gøre ... åh!“ hun gispede af forfærdelse, da hun så, hvad der var hændt Esmé. En eller anden havde sat en fælde, formodentlig en kaninfælde. Det var en grim historie og ikke mindst på denne årstid. Mary havde hørt, hvad Joe derhjemme mente om folk, der satte fælder, forbrydere kaldte han dem slet og ret. Og nu sad Esmés fod godt og solidt fast i en fældes jernbid.

Hun havde set en bregne, som hun gerne ville have et eksemplar af til sit herbarium og så var hun gået væk fra stien uden at skænke noget så usandsynligt som kaninfælder en tanke, og så var hun trådt lige ned i den. For at føje det ene uheld til det andet havde hun ikke andet end et par små remmesko på, således at fældens øverste jernkæbe var knaldet ned lige på hendes ubeskyttede vrist.

En af pigerne, Jill, prøvede sammen med Esmé på at åbne fælden. Mary iagttog dem tavst et øjeblik, og så tog hun uden at ænse det selv affære.

„Du kan aldrig åbne en fælde af den art, Jill,“ sagde hun, „man kan kun åbne den med en nøgle, og vi gør kun ondt værre ved at prøve på at åbne den uden.“

Esmé begyndte at græde, af smerte og af håbløshed.

„Vi må skaffe hjælp,“ sagde Sue roligt, „vi kan alligevel ikke få hende tilbage til skolen, selv om vi får tingen af.“

„Hvor langt er vi fra den nærmeste hovedvej?“ spurgte Mary.

„Åh, en kvart mils vej over markerne. Men hækkene gør det vanskeligere og længere, nogle af dem kan man ikke mase sig igennem og så må man hele vejen udenom.“

Mary så ud over markerne i den retning, som Sue pe-

gede. På den nærmeste eng græssede en hest. Der var ikke noget særligt ved den hest, den var lidt til års, og måske var det derfor den fik lov at gå her og græsse. Men han kunne nok klare det, tænkte Mary, han var ingen arbejdshest, der var nok lidt af en fuldblodshest i ham. Det var hun sikker på. Hun fløjtede et fløjt, som Joe havde lært hende. Hesten spidsede ører og kom hen imod hende.

„Hør lige her,“ sagde hun til de andre, og der var i hendes stemme en beslutsomhed, som fik dem til at lytte, selv Esmé. „Jeg tager afsted efter hjælp. Jeg skal gøre det, så hurtigt, som jeg kan. Prøv om I ikke et sted i nærheden finder nøglen til fælden. Hvis I gør det, så forbind anklen med de reneste af jeres lommestørklæder, og skulle det ske, at såret bløder meget stærkt, så må I hellere lave en årepress under knæet med et eller andet, et tørklæde eller et bælte.“

Sue nikkede. „Det skal vi nok finde ud af. Vil du ikke have nogen med dig? Tror du, du kan finde vejen?“

„Du sagde jo, at landevejen var derovre,“ sagde Mary, og pegede.

„Ja.“

„Vel, så rider jeg, som kragen flyver,“ sagde hun. Hun fløjtede en gang til og stille, hesten kom nærmere.

„Mary!“ råbte Sue, der først nu forstod hendes plan, „du kan da ikke ride uden sadel!“

Mary lo. „Vi får se,“ sagde hun.

Hun lob hen til hesten, klappede den på halsen. Så tog hun et rask tag i dens manke og svang sig op på dens ryg. Hendens bedømmelse af den havde ikke været forkert, den havde båret mange ryttere i sine dage. Den kunne også fornemme hendes iver, og at hun var herre nu. I løbet af et øjeblik var de langt ude på markerne.

Hesten var villig og tog den første lave hæk uden vanskelighed og uden at tove. Mary som kun havde manken at holde i og knæene at klemme sig fast med kom også over uden værdighed, men med megen dygtighed. Da de nærmede sig den tredie hæk, sank hjertet i livet på hende, for den var alt for høj for deres formåen. Men hesten viste, at den var klog nok, den satte fuld fart på og masede gennem hækken. Så var der kun een lav hæk tilbage, og før hun rigtig forstod det, var de på hovedvejen. En mand, som nærmede sig på cykle, så noget forbausset på Mary og den sadellose hest. „Undskyld,“ sagde hun noget kortåndet af riddet, „der er sket et ulykkestilfælde, er her en telefon i nærheden?“

„Ja, frøken, henne i huset på hjørnet,“ han pegede og Mary så det rødtagede hus, „det er også deres hest derhenne,“ fojede han til.

Hun råbte tak og få minutter efter fortalte hun sin historie til gårdmandskonen med det brede, gode ansigt. Og nu tog tingene fart. Der blev telefoneret til skolen og til den nærmeste læge. Mary fik en kop varm the at styrke sig på. Da hun havde drukket den fo'r hun tilbage over markerne med gårdejeren på en anden hest, og hans an-

sigt var en stor forbloffelse og beundring over hendes ridt. De nåede pigerne et kvarter efter, at Mary havde forladt dem. Fælden var det lykkedes dem at få åbnet, og Sue havde anlagt en forbindelse. Esmé blev anbragt så bekvemt som muligt på en kærre, og man begyndte turen tilbage til skolen. Lægen og skolens husmoder ventede i døren, og mens de hjalp Esmé ud, vendte gårdejeren sig mod Mary. „Det var vel nok et ridt, min tos,“ sagde han varmt, „at ride uden sadde, det er nu sådan sin egen sag.“ Mary blev rød op over begge ører.

„Ja, det var vel nok flot,“ sagde Jill, „og så skulle De bare vide, at vi har kaldt hende en dum gås!“

„Gås!“ sagde farmeren forarget, „hun er den bedste rytter, jeg længe har set.“

Den aften skrev Mary hjem til sin bedstefar. Hun fortalte kort om eftermiddagens oplevelser og fortsatte, „du kan tænke dig al den ballade, de laver med mig. Man skulle tro, jeg havde redet ti miles og ikke et lillebitte stykke. Men det er nu meget godt alt sammen. De har spurgt om jeg vil være med på et krickethold, og det tror jeg gerne jeg vil. Mr. Franklin har sagt, at jeg må komme lige så tidt, jeg har fri og ride på hans heste.

Tror du, bedstefar, at jeg kunne tage Sue med hjem i ferien? Jeg tror, hun vil have det bedre hos os, end hos sin tante.

Og du havde ret, bedstefar. Jeg kan godt lide at være på Sct. Margaret's.“

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Lied ohne Worte

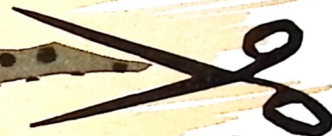
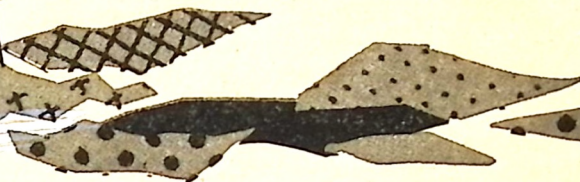
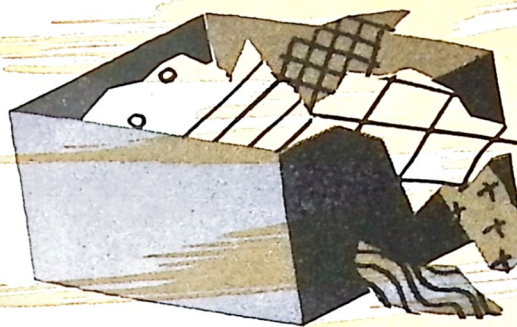
Husk at indsende bidrag til bladet inden den 1. i en måned. Bladets trykningstid er 1 måned.

Løsninger på opgaver sendes til redaktionen, Ellemosevej 89, Hellerup.

Adresseforandringer og bladlister sendes til korpskontoret i Lundsgade 6, København.

— og postboxbreve til Fromse, Gillesager 130, Glostrup.

HUSFLID

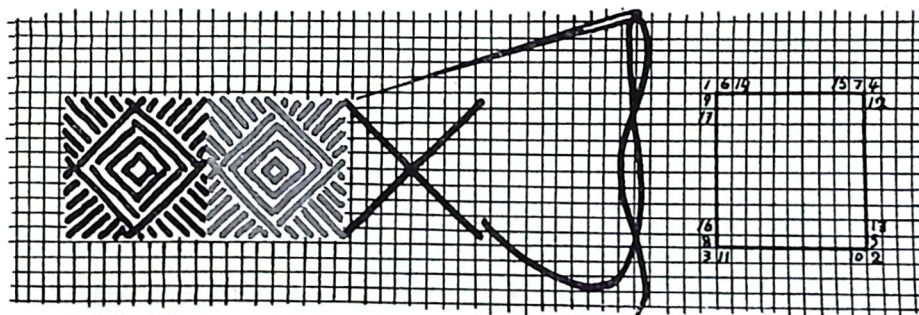
Før en husflidssæsons begyndelse

var det måske på sin plads at fortælle lidt om værktøj og materialers opbevaring.

Som så meget andet er der også mode i håndarbejder og husflid. I visse perioder er det striketoj, der er det fremherskende — sommetider er det hæklete kraver eller voksdugsdyr, der kommer ind på førstepladsen, og vi har lige overstået en sand peddigrørsmani — eller har vi måske endnu ikke overstået den? Ingen kan vide det med sikkerhed — men eet er givet — de forskellige grene af håndarbejder og husflid vender tilbage tid efter anden, måske i fornyet form. Tænk bare på den ædle kniplekunst, som igen er ved at komme i højsæde. Mange er de kniplebrædder, der i denne tid vandrer ned ad loftstrappen og tages frem i dagens lys til brug for de yngre i familien. Flere af disse kniplebrædder er desværre et slående eksempel på mindre gode opbevaringsforhold, idet mange af dem er mølædt. Ormene er gået i træet og metalfjederen rustet. Materialer og værktøj, der ikke er aktuelle i øjeblikket bør

gemmes forsvarligt hen til bedre tider. En udrangeret kuffert eller en stor papæske er velegnet til dette formål. Uldgarnsrester og stof, der kan gå møl i, pakkes godt ind i avispapir eller gemmes i tætsluttende plasticposer. Værktøj, der ikke bruges, bør ligesom patruljens økse og spade fedtes ind — fugtighed kan ødelægge mange værdier.

Og så melder spørgsmålet sig: Hvad skal man gemme af gode ting man møder på sin vej — og hvad skal man kassere? Ja, det er der vist ingen, der kan stille en bestemt regel op for, men interesserer du dig for husflid og er du fiks på fingrene og forstår du at få noget ud af det forhånden værende materiale, så er det absolut en fordel at kunne gemme. At udnytte små rester, og udnytte det, der ligger lige for, det er en kunst, som ikke alle forstår. Men har man *det* i sig, bliver det nemt en vanesag at lægge det tilside, som man mener at få brug for engang. Dermed ikke være sagt, at alt — skidt og kanel mellem hinanden skal gemmes — man er nødt til at reducere sin samlertrang noget — ellers ender det med, at der ikke bliver plads til en selv. For meget plads er der jo

ingen af os der har, men erfaringen viser, at jo bedre orden man har i sine ting, des mindre plads tager det.

Hvis du er overtroisk og bange for at blive gammeldomsfru, skal du naturligvis undgå at samle på æsker . . . ellers er æsker af forskellige størrelse og form en udmærket hjælp til at holde styr på de mange ting, der skal til for at dyrke en interesse som husflid.

Af min sparsomme plads har jeg reserveret en hylde til husflid, og en skuffe til håndarbejder. Alt værktøj og den slags er sorteret og lagt i æsker med en lille seddel udenpå, der angiver, hvad æsken indeholder: „Farveblyanter“ — „Værktøj til benarbejder“ — „Kniplepinde“ o. s. v. Plasticposer gemmer jeg altid og efterhånden er min håndarbejdsskuffe fyldt med plasticposer med garnrester og stof- og skindrester — gennem de klare poser kan man hurtig se, hvilke farver man har at vælge imellem.

Medens vi er ved plasticposerne tager vi en med uldgarnsrester frem og ser, hvad vi kan få ud af dem. Der er mange forskellige farver, men flere af nøglerne er temmelig små. Er der mon nok? Det er som regel det brændende spørgsmål, når man vil anvende rester. Derfor vælger vi et mønster, der kan sammensættes af mange farver. Til forandring for de traditionelle korssting skal jeg lære jer en ny syning, som har et morsomt relief-agtigt udseende. Syningen udføres på groft stramaj over et mønsterfelt på 10 gange 10 huller. Det første sting er et diagonalsting fra øverste venstre hjørne til nederste højre hjørne — derefter fra nederste venstre hjørne til øverste højre — altså et stort korssting. Følg tallene på tegningen: Nålen stikkes op i 1, ned i 2, op i 3, ned i 4, — op i 5, ned i 6 — op i 7 — ned i 8 — op i 9 o. s. v., indtil alle hullerne er dækkede. Tråden føres til slut ned i det sidste ledige hul og figuren er færdig. Trådene på vrangen ligger alle i kanten og danner et kvadrat. En sådan pude kan blive særdeles smuk — det afhænger af *din* sans for farvesammensætning.

Bo.

EGERNPATRULJEN . . .

(fortsat fra side 109)

Alt det blev efterhånden en god sport — værre var det med at holde orden! Orden måtte der til — ellers blev alt kaos. Man fik ikke lov at kaste så meget som et halmstrå eller et stykke karamelpapir på lejrpladsen. Det gik heller ikke at forlade sin rygsæk med åbentstående lommer — eller have den mindste uorden i køkkenteltet. Den daglige lejrinspektion var streng — alt skulle ud og luftes og ordnes. „Hvad skal al den orden til?“ klagede nogle. Men Prik, som selv havde svært ved at holde orden på sine ting, syntes endda det kunne have sine fordele. Og det kunne såmænd være helt sundt een gang i sit liv at være tvunget til at være ordentlig med *alle* sine ting. —

Nu bagefter husker Prik også tydeligt den dag, da Top lidt mismodigt så op mod den overskyede himmel og lidt modfalden sagde: „Kan det da aldrig holde op med at regne?“ og Prik måtte svare: „Se, Top, når man er i lejr, må man være i godt humør, selv om det regner. Hvis vi store først taber humøret og klager over vejret, hvad tror du så, de små tænker?“ Pludselig holdt hun inde — hun var jo netop i færd med at opdrage på Top, og det var ikke den eneste gang. Hvor tit havde hun ikke sagt: „Lis, du må huske at børste tænder også om aftenen“ — eller: „Tal ikke til hinanden i den tone“ — eller: „Lad være med at råbe så højt her i skoven — vi larmer jo som en flok vilde“ og mere af samme slags. Nu kunne Prik godt indse, at det var nødvendigt, — naturligvis kunne hun ikke som patruljefører stå tavs og se på, at de, der ikke havde været i lejr før, gjorde noget forkert. Der var såmænd heller ingen, der mukkede, når Prik venligt men bestemt belærte „Egerne“ om, hvordan de skulle opføre sig. Når de større lærte de små, hvordan de skulle færdes i naturen, hvordan de skulle byde lejrchefen først og give en gæst den bedste plads ved lejrbalet — ja, så var det jo nok den slags opdragelse, Tf. havde ment.

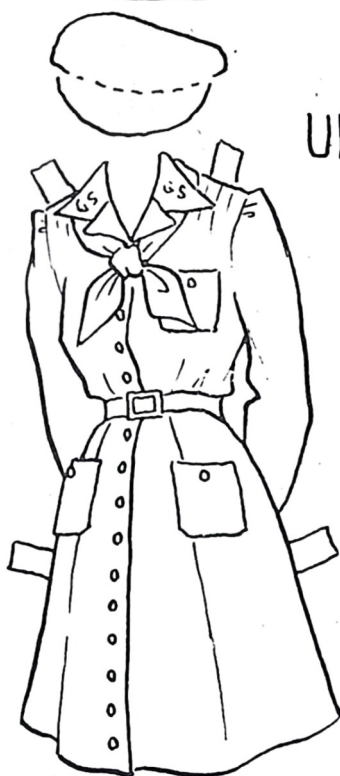
Vist var det ofte små ydre ting, Prik lærte sine egn, men helheden er bygget op af detaljer — og efter lejren kunne det alligevel spores, at patruljen vidste, hvordan en spejder burde opføre sig.

Engang, da Prik drøftede spørgsmålet med sin tropsfører, sagde hun: „Jeg troede, du med opdragelse mente sådan noget med karakteren — og at jeg skulle lære spejderne at blive bedre mennesker — det kan jeg i hvert tilfælde ikke.“

„Jeg synes,“ sagde tropsføreren, „at du allerede er godt på vej. Dine egn har allerede lært meget om, hvordan man kan være hjælpsom, venlig og høflig. Der er mange ting, som det ikke er nemt at tale om, da betyder det mere, hvordan du er, end hvad du siger. For nogle af dine kammerater er der måske intet i verden, der virker så stærkt som *dit* eksempel. Det er derfor, I patruljeførere betyder så meget for jeres spejdere.“

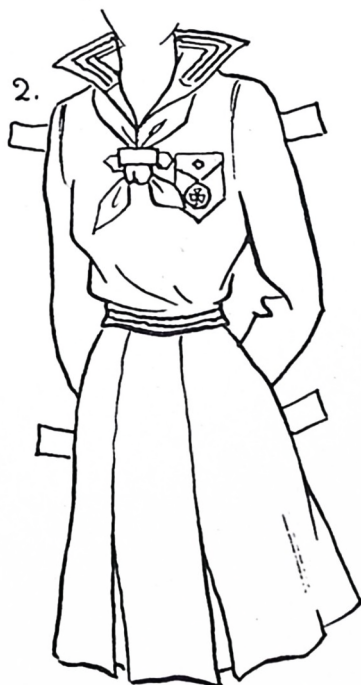
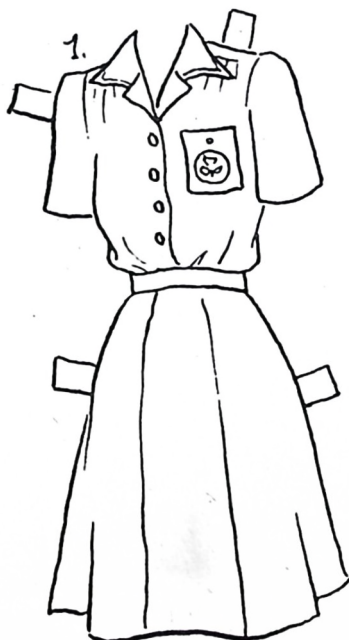
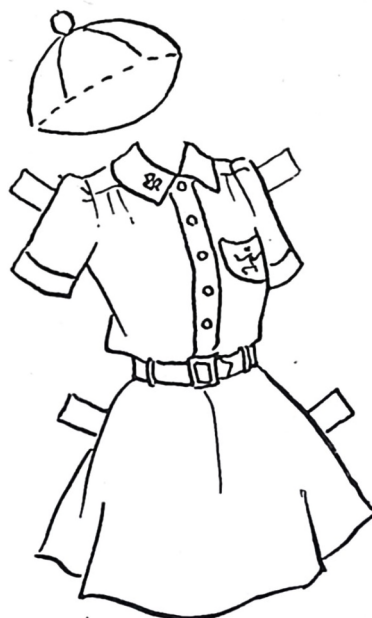
Bo.

UNITED STATES OF AMERIKA GIRLS-SCOUTS-

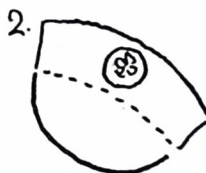

GIRL SCOUT:
HUE MØRKEGRØN,
GRÅGRØN UNIFORM,
TØRKLÆDE TROPS-
FARVE, GRØNT BÆL-
TE, GRØNNE STRMP.

BROWNIE:
LYSEBRUN UNIFORM
MED STOFBÆLTE
MØRKEBRUN HUE

SENIOR GIRL SCOUT:
1. MØRKEGRØN TODELT
UNIFORM OG HUE.
2. MØRKEBLÅ TODELT
UNIFORM OG BLÅ HUE.

Oktober måned 1954

Klædt rigtigt på fra top til tå!

VINDTØJ let, praktisk og varmt!

Vindjakke i fin, mørkeblå poplin, syet m. lynlås, løbegang i taillen, 2 store lommer m. skrå klapper m. stikninger.
Str. 40-42-44-46 48,75, 49,75, 50,75, 51,75

Løs hætte til at knappe på 12,75

Vindbluse m. snoring, str. 36-46

i mørkeblå poplin 33,00-38,00
i lys dunlærred 23,00-28,00

Krave til at knappe på

i mørkeblå poplin 3,35
i lys dunlærred 3,30

Hætte til at knappe på

i mørkeblå poplin 12,75
i lys dunlærred 9,75

Vindtætte benklæder str. 36-46

i mørkeblå poplin 12,00-17,00
i lys dunlærred 9,00-14,00

MONTYJAKKER, svær ulden klæde, str. 34-44 50,85-55,85

UNDER VINDJAKKEN KAN DU HAVE EN

blå, ulden trøje m. lynlås str. 36-48 34,60-40,60

blå cardigan str. 42-46 39,50

grå sweater, senior str. 38-48 33,50

grå cardigan, senior str. 42-46 39,50

**Gå godt -
gå i depotets sko!**

Det er en gennemsyet *Alsboe-sko* med moderne *moccasinkant* og forarbejdet af en *fin, mørkebrun box-calf*. - På tegningen kan du se, det er en *pæn sko*, og vi kan fortælle dig, at det også er en *meget stærk sko*, der bevarer sit udseende og sin pasform.

Den fås i 2 *vidder*: *a* - ret smal, *b* - ret vid.

Vælger du den med en *stærk lædersål* er prisen:

str. 34-35½ 46,75

str. 36-39 50,25

str. 39½-40 54,50

Og den fås også med *rågummisål*

str. 34-35½ 54,25

str. 36-39 58,50

str. 39½-40 63,25

SPEJDER- OG SKOLE- SKO

Husk til konfirmationen har depotet telegrammer med spejdermotiv i farver, med og uden indlæg, 1,25-0,75

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 406 73

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 86000

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 1. oktober